

РЕШЕНИЕ

№ 697

гр. София, 09.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 27.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **1750** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145– чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на М. С. С., ЕГН: [ЕГН] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-4332-000701/29.01.2020 г., издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, Отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която на основание чл. 171, т. 2А, б. Б от ЗДвП на С. е прекратена регистрацията на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

Жалбоподателят релевира доводи, че заповедта е необоснована и незаконосъобразна, съставена в нарушение на материалния закон, при съществени нарушения на процесуалните правила, в нарушение на чл.35 АПК, доколкото не са обсъдени всички факти и обстоятелства, от значение за случая. Изтъква, че не били налице нормативните предпоставки за издаване на оспорваната заповед, тъй като придобил правоспособност за управление на МПС от съответната категория, удостоверена със СУМПС и не я е изгубил. Освен това бил нарушен принципа на съразмерност. Иска се отмяна на оспорената заповед.

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от особен представител, който поддържа жалбата. Същият моли съда да постанови решение, с което да уважи жалбата като основателна, съгласно събраните по делото доказателства и да отмени заповедта.

Ответникът, редовно призован, не се явява, не се представлява. Софийска градска

прокуратура не изпраща представител.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, съобразно закона и вътрешното си убеждение, намира за установено от фактическа страна следното:

На 24.01.2020 г., около 1:40 часа, жалбоподателят М. С. С. управлявал собствения си лек автомобил марка „Фолксваген голф“, с рег. [рег.номер на МПС] , в [населено място], по [улица]от [улица]към [улица]и пред №142 бил спрян за проверка от мл. автоконтрольор при ОПП-СДВР. В хода на проверката С. бил поканен да бъде изпробван за употреба на алкохол и упойващи вещества. Същият отказал да бъде изпробван с техническо средство алкотест дрегер „D. С. 5000“ .

Във връзка с направения отказ, на водача бил издаден талон за медицинско изследване № [ЕГН] /л.9/, редовно връчен.

За направения отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство за употреба на алкохол, на жалбоподателя бил съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ бл.№723751/24.01.2020 г. /л.6/, за нарушение по чл.174, ал.3 ЗДвП. Въз основа на АУАН на С. е издадено Наказателно постановление /НП/ №20-4332-000925, с което за нарушение на чл.174, ал.3 ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2 000лв. и „лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца“ /л.12/.

Въз основа на съставения АУАН Р. Н. на длъжност полицейски инспектор към ОПП-СДВР, упълномощен със Заповед № 513з-1618/26.02.2016 г. на Директор на СДВР /л.16/, издал оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-4332-000701/29.01.2020 г., с която на основание чл. 171, т. 2А, б. Б от ЗДвП на С. е прекратена регистрацията на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца. Заповедта е връчена лично на жалбоподателя на 31.01.2020 г.

Тази фактология се установи по несъмнен начин от приложените и приобщени по делото писмени доказателства, съдържащи се в административната преписка.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което като процесуално допустима следва да бъде разгледана по същество.

Жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая оспорената заповед е издадена от полицейски инспектор към ОПП-СДВР, поради което и с оглед приложената заповед, е налице материална компетентност на издателя ѝ.

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, съдържа реквизитите по чл. 59, ал.2 от АПК, като са посочени фактическите и правни основания за налагането на принудителната мярка. Такива се съдържат и в АУАН, на който се позовава изрично органа издал процесния административен акт. Несъмнено АУАН и заповедта за налагане на ПАМ имат различна природа, а именно с акта се поставя началото на административнонаказателно производство, докато ролята на заповедта за налагане на ПАМ е превантивна.

По същество, оспорената заповед е и материално законосъобразна.

Съгласно разпоредбата на чл. 171 ЗДвП, ПАМ се прилагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. Фактическото основание за издаването на заповед на основание чл. 171, т. 2а, б. „б“ ЗДвП, съгласно която за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство: с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози – за срок от 6 месеца до една година.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка от вида на процесната. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че на посочената по-горе дата и място отказал да бъде проверен с техническо средство, което съставлява една от хипотезите, визирани в чл. 171, т. 2а, б. „б“ ЗДвП. В тази хипотеза основание за налагане на ПАМ е всеки отказ на водача собственик на МПС да бъде проверен с техническо средство, независимо от това дали проверката е за употребата на алкохол или такава за употреба на упойващи вещества. В случая от доказателствата по делото се установява, че на жалбоподателя е връчен редовно и талон за изследване, като липсват данни за извършено такова.

Описаното в заповедта фактическо основание за издаването ѝ представлява правопораждащия юридически факт, от който органът черпи правомощията си и въз основа на който се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразността на властническото произнасяне. Наличието на описаното в заповедта фактическо основание за прилагането на ПАМ в случая се установява и от АУАН, чиито фактически констатации са приети от административния орган приложил мярката. С позоваването на АУАН в заповедта за прилагане на ПАМ, той се приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. В качеството си на официален свидетелстващ документ АУАН се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила по отношение на неговата истинност, която не е опровергана.

Жалбоподателят не оспорва, че е управлявал автомобила си на посочената по-горе дата, т.е. чрез въздействия върху механизмите за управление е привел в работен режим двигателя и се е придвижвал с МПС-то. Неоспорим факт е, жалбоподателят е отказал да му бъде извършена проба с техническо средство дрегер, както и липсват доказателства за извършено медицинско изследване.

В разпоредбата на чл.171,т.2а, б.„б“ ЗДвП законодателят е визирал налагане на ПАМ-прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от 6 месеца до една година. В случая административния орган е определил минималния срок, поради което доводите на жалбоподателя за несъразмерност са неоснователни.

Съдът намира, че мярката се явява напълно съответна и на целта на закона, а именно

да се предотврати извършването на административни нарушения и настъпването на евентуални вредни последици от тях.

Предвид изложеното, съдът намира, че заповедта за налагане на ПАМ се явява законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на делото следва жалбоподателят да бъде осъден да заплати по сметка на АССГ сумата в размер на 500 лв., представляваща възнаграждение на особен представител.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София– град, III отделение, 73 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. С. С., ЕГН: [ЕГН] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-4332-000701/29.01.2020 г., издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, Отдел „Пътна полиция“ - СДВР.

ОСЪЖДА М. С. С., ЕГН: [ЕГН], да заплати по сметка на Административен съд София- град сумата в размер на 500 лв., представляваща възнаграждение на особен представител.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: